

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **FTV Prima, spol. s r.o.**, se sídlem Praha 8, Na Žertvách 132/24, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Praha 7, Pplk. Sochora 27, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2014, č. j. 3 A 1/2012 - 53,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2014, č. j. 3 A 1/2012 - 53, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím předsedy žalovaného Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „stěžovatel“) ze dne 27. 10. 2011, č. j. SPR-0595/11-21, byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „správní orgán rozhodující v I. stupni“) ze dne 27. 4. 2011, zn. SPR-0595/11-15, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 4000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 17e odst. 1 písm. a) ve spojení s § 17e odst. 2 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o evidenci obyvatel“). Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že v pořadu TV Prima „Soukromá dramata,“ odvysílaném dne 4. 1. 2011, a ke dni zahájení správního řízení dostupném na www.iprima.cz, zveřejnil rodná čísla L. D. a N. M., a to tak, že součástí pořadu byl záběr na výpis z obchodního rejstříku obsahujícího čitelná rodná čísla, čímž porušil povinnost stanovenou v § 13 odst. 9 zákona o evidenci obyvatel, tedy neoprávněně nakládal s rodnými čísly.

Žalobce brojil proti uvedenému rozhodnutí žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který jí rozsudkem ze dne 28. 8. 2014, č. j. 3 A 1/2012 - 53, vyhověl a podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

Městský soud dospěl k závěru, že řízení před správními orgány bylo zatíženo vadou, neboť jediný důkaz, z něhož správní orgány při správním trestání vycházely (audiovizuální záznam pořadu), nebyl proveden v souladu s § 18 odst. 1, § 51 odst. 1, 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), proto k takovému důkazu nelze vůbec přihlížet. S ohledem na to, že pro posouzení věci správními orgány obou stupňů se jednalo o klíčový důkaz, nebyl skutkový stav věci dostatečně zjištěn. Procesní práva žalobce pak byla touto procesní vadou natolik zasažena, že to mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Za této situace se městský soud nezabýval ostatními žalobními námitkami, neboť podrobování tohoto (procesně zcela vadně zjištěného) skutkového stavu právnímu hodnocení a vyvozování závěrů z něj by bylo předčasné.

II. Kasační stížnost

Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel uvedl, že se závěry městského soudu nesouhlasí, neboť se domnívá, že ze správního řádu nelze dovodit povinnost provádět důkaz audiovizuálním záznamem jeho přehráním a vyhotovením protokolu o ohledání, pokud je tento záznam založen ve správním spise. Stěžovatel považuje názor městského soudu za přepjatě formalistický, když má za to, že důkaz je proveden již samotným založením audiovizuálního záznamu do spisu, kde je přístupný účastníkům řízení, kteří mají možnost si pořídit jeho kopii a vyjádřit se k jeho obsahu. Provedení důkazu způsobem, který městský soud popisuje ve svém rozsudku, fakticky znamená pouze „*puštění si videa*“ za přítomnosti účastníka řízení. Vypovídací hodnota tohoto postupu pro správní řízení je ovšem nulová, protože oprávněná úřední osoba si vždy při přípravě rozhodnutí záznam přehraje opakovaně „*v klidu*“ bez přítomnosti účastníka řízení a teprve tehdy si vyhodnotí jeho obsah. To, že si obsah audiovizuálního záznamu přehrála, je vždy seznatelné z obsahu odůvodnění správního rozhodnutí, ve kterém je na něj odkazováno.

Stěžovatel poukázal na skutečnost, že městský soud konstatoval, že uvedený záznam byl klíčovým důkazem, a bez toho, aby si ho správní orgán (oprávněná úřední osoba) přehrál, by nikdy nemohl vydat rozhodnutí ve věci. Provedení důkazu ohledáním má proto dle stěžovatele zásadní význam ve chvíli, kdy samotný důkaz není součástí správního spisu, tedy např. když se jedná o ohledání konkrétního místa, věci apod. V takovém případě neexistuje o provedeném důkazu žádný jiný záznam než právě protokol o ohledání. Jestliže je však důkaz založen ve správním spise (listina, audiovizuální záznam apod.), může se kdokoli s tímto důkazem seznámit a vyjádřit se k jeho obsahu.

Stěžovatel vyslovil přesvědčení o absurdnosti názoru městského soudu, což ilustroval na situaci, že místo toho, aby správní orgán založil do spisu kopii audiovizuálního záznamu, provedl by požadované ohledání a vyhotovil o něm protokol, ale kopii záznamu by do spisu již nezaložil (neboť by to bylo zjevně nadbytečné za situace, když existuje protokol o ohledání). Veškerý další přezkum (včetně soudního) by pak při hodnocení důkazu nevycházel z obsahu audiovizuálního záznamu, ale pouze z toho, jak by byl jeho obsah popsán v protokolu o ohledání. To, že je tento postup méně komfortní (pro účastníka řízení, odvolací orgán i soud), přičemž neumožňuje plný přezkum provedených důkazů a je evidentně nelogický, je dle stěžovatele zjevné.

pokračování

Stěžovatel je dále názoru, že smyslem provádění důkazů ve správním řízení je především zajištění práv účastníka řízení se k těmto důkazům vyjádřit, mnohem méně již zásada bezprostřednosti provádění důkazů. Správní řízení na rozdíl od řízení před soudem nezná pravidlo zákonného soudce. Bylo by tedy běžné, že při akceptaci názoru soudu o provádění důkazu ohledáním by důkaz provedla oprávněná úřední osoba A, návrh rozhodnutí by vypracovala oprávněná úřední osoba B, samotné rozhodnutí by podepsala a vydala jménem správního orgánu oprávněná úřední osoba C. Takový postup je zákonný, pokud by ovšem správní soudy nechtěly konstituovat nad rámec zákona také „*princip zákonného úředníka*“. Z uvedeného vyplývá, že oprávněná úřední osoba, která nakonec rozhodnutí vydá, se na provádění důkazu vůbec nemusí podílet a fakticky se s jeho obsahem stejně seznámí ze správního spisu mimo tento městským soudem požadovaný formalistický úkon. Z tohoto důvodu se také dle názoru stěžovatele pro něj neuplatní závěry uvedené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 7 As 57/2010 - 82, neboť ten posuzoval věc z pohledu Rady pro rozhlasové a televizní vysílání jako specifického kolektivního (kolegiálního) správního orgánu, jehož členové plní úkoly správního orgánu osobně. Závěry Nejvyššího správního soudu v daném usnesení z těchto zvláštností vycházejí a nelze je tedy dle stěžovatele zobecnit na ostatní správní orgány.

Práva účastníka řízení jsou dle názoru stěžovatele zajištěna dostatečně v té chvíli, kdy má možnost si kdykoli v průběhu správního řízení pořídit kopii záznamu ze spisu a vyjádřit se k jeho obsahu, o čemž je povinen jej správní orgán v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu poučit a vyzvat jej k tomu. Takto stěžovatel v průběhu předmětného řízení postupoval. Naopak, „*přebírávání videa*“ u správního orgánu nic nového přinést ani z povahy věci nemůže.

Stěžovatel považuje za nevhodné také závěry městského soudu o kabinetním rozhodování. Správní řízení je ze své povahy řízením písemným a nikoliv ústním. Práva účastníka řízení jsou zajištěna především povinnostmi správního orgánu stanovenými § 36 odst. 3 správního řádu, vyjma případů, kdy se jedná o důkazy, u kterých je z povahy věci nutné zajistit účast účastníka řízení, jako je např. výslech svědka.

Stěžovatel je tedy toho názoru, že neměl v dané věci povinnost provádět důkaz ohledně audiovizuálního záznamu jeho ohledáním s vyhotovením příslušného protokolu. I pokud by měl Nejvyšší správní soud opačný názor, tak nesplnění této povinnosti je zcela marginální a jedná se o formalitu, která nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť obsah příslušného audiovizuálního záznamu je z napadeného rozhodnutí (a také spisového materiálu, s nímž měl účastník řízení možnost se řádně seznámit) zřejmý. Proto zde neexistují důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti, když se ztotožnil se závěry městského soudu. Žalobce dále uvedl, že mu není zřejmé, zda ze strany stěžovatele vůbec někdo, kdo, kdy a jaký záznam promítl a co viděl. Žalobci tak není známo, zda případně promítaný záznam promítal úředník, který ve věci rozhodoval nebo jiný (např. podjatý) úředník nebo dokonce „*ne-úředník*“, zda promítaný záznam byl či nebyl oproti realitě či záznamu upraven, jakou měl technickou kvalitu, zda byla promítnuta celá reportáž, aby bylo možné pochopit zpravodajský kontext věci apod.

IV. Posouzení Nejvyššího správního soudu

Stěžovatel se kasační stížností podanou ve stanovené lhůtě (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhal přezkumu rozhodnutí městského soudu, které vzešlo z řízení, jehož byl účastníkem (§ 102 s. ř. s.),

jeho kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) a jedná za něj jeho zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které uplatňoval stěžovatel v kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Předmětem posouzení je zejména kasační námitka stěžovatele, kterou brojí proti závěru městského soudu, že skutková podstata, z níž stěžovatel vycházel, nemá oporu ve spise, neboť nebyl proveden důkaz promítnutím (ohledáním) audiovizuálního záznamu předmětného pořadu.

Ve vztahu k nyní projednávané věci je třeba ke sporné otázce zdůraznit, že pro její posouzení je z hlediska *právního posouzení*, zda byl předmětný správní delikt spáchán, zásadní *skutkové zjištění*, zda součástí pořadu TV Prima „Soukromá dramata,“ který byl odvysílán dne 4. 1. 2011, byl záběr na výpis z obchodního rejstříku obsahující čitelná rodná čísla L. D. a N. M., jak je uvedeno ve skutkové větě výroku rozhodnutí I. stupně. Uvedené bylo dle závěrů správních orgánů prokázáno předmětným audiovizuálním záznamem. Tuto skutečnost přitom žalobce nijak nezpochybňuje, když sám v žalobě uvádí: *„Z Napadeného rozhodnutí o rozkladu a ze správního spisu je zřejmé (...), že správní orgán zjistil, že rodná čísla L. D. a N. M. zveřejnil rejstříkový soud. Jak vyplývá ze samotného faktu, že byl výpis z obchodního rejstříku v reportáži zobrazen, rodná čísla L. D. a N. M. byla na www.justice.cz rejstříkovým soudem zveřejněna ještě před odvysíláním reportáže. V úplném výpisu z obchodního rejstříku dříve zapsané údaje zůstávají uvedeny, rodná čísla L. D. a N. M. jsou na www.justice.cz tudíž veřejně přístupná doposud a pokud nedojde ke změně právní úpravy, samozřejmě budou i v budoucnu.“*

Z výše uvedeného plyne, že mezi účastníky není sporné, že součástí pořadu TV Prima „Soukromá dramata,“ odvysílaném dne 4. 1. 2011, byl záběr na výpis z obchodního rejstříku obsahující čitelná rodná čísla L. D. a N. M.

Jinou otázkou však je právní posouzení, zda tímto skutkem došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty správního deliktu podle § 17e odst. 1 písm. a) ve spojení s § 17e odst. 2 zákona o evidenci obyvatel, zejména, zda v případě předmětných rodných čísel šlo o „zveřejnění“ ve smyslu § 4 písm. l) zákona o ochraně osobních údajů. Těmito právními otázkami se dosud městský soud nezabýval a ani zdejší soud je v tomto rozsudku blíže nehodnotí.

K předmětnému audiovizuálnímu záznamu žalobce rozporoval závěr žalovaného, že pro samotnou existenci odpovědnosti žalobce za správní delikt má význam otázka, zda se uvedení rodných čísel vztahovalo nebo nevztahovalo k předmětu reportáže, a dále namítal, že skutečnost, zda má nějaký pořad nějaký obsah a jaký tento obsah je, se zjišťuje ohledáním. V tomto směru pak žalobce namítl, že o „ohledání“ audiovizuálního záznamu nebyl sepsán protokol ve smyslu § 18 odst. 1 správního řádu, neproběhlo tedy dokazování podle správního řádu a žalobce nebyl seznámen s tím, zda správní orgán něco zjišťuje, co zjišťuje a z čeho, takovému zjišťování (dokazování) nemohl být přítomen a nemohl při něm uplatnit žádné námitky.

Na tomto místě je vhodné rovněž uvést, že shodné námitky žalobce uplatnil rovněž ve vztahu ke skutkovému závěru správních orgánů o době dostupnosti předmětného pořadu na www.iprima.cz. Touto otázkou se ovšem městský soud ve svém rozsudku nezabýval, proto by bylo předčasné, aby ji nyní blíže hodnotil Nejvyšší správní soud.

Městský soud dospěl k závěru, že řízení před správními orgány bylo zatíženo vadou, neboť audiovizuální záznam předmětného pořadu podle jeho názoru nebyl proveden v souladu s § 18 odst. 1, § 51 odst. 1, 2 správního řádu, proto k němu nelze vůbec přihlížet. Městský soud své závěry dovedl z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2008,

pokračování

č. j. 2 As 59/2008 – 80, ve kterém zdejší soud uvedl: „Stěžovatel se v zásadě ztotožňuje s tím, aby hodnocení každého pořadu bylo založeno na osobní znalosti těch, kteří rozhodují, a proto je potřeba, aby inkriminovaný pořad zhlédli. Nesouhlasí však s tím, že je třeba tento postup protokolovat. Toto tvrzení stěžovatele lze ovšem vyvrátit prostým poukazem na zákonná ustanovení. Podle § 66 ZRTV nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se v řízení podle správního řádu, s výjimkou ustanovení o odvolacím řízení, řízení o rozkladu, o přezkumném řízení a o obnově řízení a novém rozhodnutí. Podle § 18 odst. 1 správního řádu se o ústním jednání a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a obledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, sepisuje protokol. V dané věci není pochyb o tom, že dokazování prostřednictvím promítnutí záznamu dotyčného pořadu (pakliže bylo vůbec provedeno) bylo prováděno mimo ústní jednání. V takovém případě se o výslechu svědka a znalce, provedení důkazu listinou a obledání protokol vyhotovit musí. Promítnutí záznamu lze pak považovat právě za specifický případ tzv. obledání. Jakkoliv není tento termín správním řádem definován, soud je toho názoru, že obledáním je třeba rozumět každý postup, jímž se správní orgán vlastním empirickým nazíráním přesvědčuje o předmětu řízení. Podpůrně lze argumentovat i ustanovením § 51 správního řádu, který upravuje dokazování. Za důkazní prostředky považuje správní řád listiny, obledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Byť se jedná o výčet demonstrativní (v § 51 odst. 1 správního řádu se objevuje slůvko „zejména“), tak je zřejmé, že promítnutí záznamu pořadu má svou povahou z uvedených prostředků zdaleka nejbližší právě obledání. Není přitom důvodu, proč by promítnutí videozáznamu mělo být jakkoliv konstituováno jako samostatný typ důkazního prostředku, pakliže ani zákonodárce sám při vědomí, že videozáznam zcela jistě bude častým prostředkem k prokázání skutkového stavu, takto neučinil. Nezbytnost vyhotovit protokol o provádění takového důkazního prostředku pak plyne i z toho, aby bylo skutečně zřejmé, že správní orgán pořad zhlédl. O této skutečnosti však ve správním spise není uveden žádný záznam. Stejná je i situace v případě protokolu o hlasování členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (tedy kolegiálního orgánu), který je třeba vyhotovit podle § 8 odst. 5 ZRTV. Ve spisu protokol založen není.“

Úvodem k hodnocení kasačních námitek Nejvyšší správní soud připomíná, že rovněž v případech použití předchozí judikatury při rozhodování soudů platí obdobně pravidlo uvedené již v nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97: „Jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.).“

Zdejší soud dospěl k závěru, že stěžovatel důvodně poukazuje na skutečnost, že citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu (obdobně jako usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 – 82, který městský soud v napadeném rozsudku rovněž cituje) se vztahuje k rozhodování Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, která je kolegiálním orgánem ve smyslu § 134 správního řádu.

Podle § 134 odst. 1 správního řádu nestanoví-li zvláštní zákon jinak, vede řízení před kolegiálním orgánem jeho předseda nebo předsedající, popřípadě člen, na němž se orgán usnese (dále jen „předseda“). Usnesení, s výjimkou usnesení o tom, zda osoba je či není účastníkem, a usnesení o zastavení řízení, jakož i úkon, který není rozhodnutím, provádí předseda samostatně. Kolegiální orgán po poradě rozhoduje hlasováním. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, při poradě a hlasování mohou být přítomni pouze členové kolegiálního orgánu a osoba, která je pověřena sepsáním protokolu, pokud jej nesepisuje některý ze členů. Každý člen kolegiálního orgánu je oprávněn při poradě před zahájením hlasování podat návrh na usnesení kolegiálního orgánu. Podle odst. 2 kolegiální orgán je způsobilý se usnášet, je-li přítomna nadpoloviční většina všech jeho členů; usnesení kolegiálního orgánu je přijato nadpoloviční většinou hlasů přítomných členů. Podle odst. 3 hlasování řídí předseda. Členové hlasují jednotlivě, předseda hlasuje naposled. Má-li hlasovat více než 7 členů, mohou členové hlasovat současně. Protokol o hlasování kolegiálního orgánu podepisují všichni přítomní členové a osoba, která byla pověřena sepsáním protokolu; při nahlížení do spisu (§ 38) je vyloučeno nahlížet do tohoto protokolu. Podle odst. 4 o námitce podle § 14 odst. 2 rozhoduje usnesením kolegiální orgán jako celek, hlasovat však nemůže ten

jeho člen, proti němuž námitka směřuje. Není-li kolegiální orgán způsobilý se usnést, postupuje se obdobně podle § 14 odst. 4 věty třetí. Podle odst. 5 kolegiální orgán jedná podle jednacího řádu, v němž stanoví podrobnosti o jednání kolegiálního orgánu.

Z citovaného § 134 správního řádu plyne, že základním pravidlem jednání a rozhodování kolegiálního orgánu je jednání a rozhodování kolektivní. Ustanovení § 134 odst. 5 správního řádu v souvislosti s tím předpokládá také přijetí jednacího řádu, v němž budou stanoveny podrobnosti o jednání kolegiálního orgánu. Existenci jednacího řádu ve vztahu k Radě pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) předpokládá rovněž § 8 odst. 4 zákona č. 231/2001 Sb. o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Podle jednacího řádu Rady Rada přijímá rozhodnutí zpravidla při nevěřejném zasedání po rozpravě (čl. 6 odst. 1, 9 jednacího řádu Rady) na základě hlasování členů Rady (čl. 6 odst. 6 jednacího řádu Rady) a ze zasedání Rady je pořízen zápis (čl. 7 odst. 2 jednacího řádu Rady).

Z výše uvedeného je zřejmá důvodnost kasační námitky stěžovatele, že nezbytnost vyhotovit protokol o provedeném ohledání zhlédnutím audiovizuálního záznamu plyne ze specifického postavení Rady jako kolegiálního správního orgánu. Členové kolegiálního správního orgánu plní úkoly správního orgánu osobně, rozhodují hlasováním po rozpravě a z tohoto důvodu je nutné, aby o jejím průběhu byl učiněn zápis a k zajištění objektivit a transparentnosti rozhodování Rady je nezbytné, aby z obsahu správního spisu bylo také zřejmé, že členové Rady skutečně provedli důkaz předmětným ohledáním (zhlédnutím audiovizuálního záznamu), což je zajištěno právě sepisem protokolu podle § 18 odst. 1 správního řádu, neboť: *„Ohledání však z definice vyžaduje přímé, bezprostřední, smyslové pozorování samotným kolegiálním správním orgánem, tedy jednotlivými volenými členy Rady, kteří následně rozhodují“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 – 82). V citovaném usnesení současně rozšířený senát zdejšího soudu zdůraznil, že nehodnotil případné procesní důsledky případného nedodržení zákonných náležitostí týkající se protokolu o promítnutí audiovizuálního záznamu před Radou, neboť tato otázka mu k posouzení předložena nebyla.

Uvedené závěry vyplývají z výše popsaných specifik rozhodování v řízení vedeném před kolegiálním správním orgánem a bez dalšího tyto závěry nelze vztáhnout na jednání správního orgánu, který kolegiálním správním orgánem není.

Lze tedy konstatovat, že pro řízení vedené před stěžovatelem, který kolegiálním správním orgánem není, se v daném směru bez dalšího neuplatní závěry uvedené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 - 82, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 59/2008 – 80, neboť v těchto případech byla věc posouzena z pohledu Rady pro rozhlasové a televizní vysílání jako specifického kolegiálního správního orgánu.

K výše uvedenému je ve vztahu ke správnímu řízení prováděnému nikoliv před kolegiálním správním orgánem dále vhodné dodat následující.

Z obsahu správního spisu plyne, že dne 18. 2. 2011 byl z webových stránek <http://www.iprima.cz/videoarchiv/> pořízen záznam pořadu Soukromá dramata 2011 (1) ze dne 4. 1. 2012, který byl následně zaznamenán na CD, které je přílohou úředního záznamu ze dne 21. 2. 2011 a je uloženo v přílohové obálce spisu pod č. 2. Následně bylo dne 22. 2. 2011 zahájeno správní řízení v této věci.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 9. 2005, č. j. 5 As 38/2004 – 74 (publikováno pod č. 745/2006 Sb. NSS) uvedl: *„Ohledání je jeden z nejbezpečnějších důkazů umožňujících správnímu orgánu, aby si mohl na základě vlastního pozorování a přímého srovnání zjištěných skutečností s výsledky dosavadního šetření učinit potřebné závěry pro rozhodnutí.“* S ohledem na specifickou povahu audiovizuálního záznamu, který pravidelně tvoří součást správního spisu (§ 17 odst. 1

pokračování

správního řádu), se ovšem v plné míře nemohou uplatnit další závěry uvedené v tomto rozsudku, že účastníci řízení před správním orgánem musí být k ohledání přizváni, což vyplývá z § 51 odst. 2 věta první správního řádu, který stanoví, že o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyzooměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.

Smyslem ustanovení § 51 odst. 2 věta první správního řádu je umožnit účastníkům řízení, aby mohli být přítomni při provádění důkazů, nebylo-li k jejich provedení nařizeno ústní jednání. Díky přítomnosti při provádění důkazů se mohou účastníci lépe seznámit s jejich obsahem a v návaznosti na to se detailně vyjádřit k důkazu. Je-li však jako důkaz prováděn audiovizuální záznam, který byl pořízen z webových stránek jediného účastníka řízení, není vadou řízení, pokud nebyl tento účastník informován o provedení důkazu mimo ústní jednání. Bylo by naprosto bezúčelné, aby stěžovatel musel informovat žalobce o tom, že v uvedený den a hodinu si hodlá promítnout audiovizuální záznam, který byl pořízen z webových stránek samotného žalobce, a tak jím provést důkaz. Uvedené platí tím spíše, že správní orgán není povinen sdělovat účastníkům řízení předběžný úsudek o důkazu plynoucí z provedeního důkazního prostředku. Svě úvahy o hodnocení důkazu vtělí správní orgán až do odůvodnění správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). V této souvislosti je rovněž vhodné uvést, že v těchto případech platí také zásada písemnosti stanovená § 15 odst. 1 správního řádu, na kterou navazuje § 17 správního řádu, který upravuje obsah správního spisu. Podle § 17 odst. 1 věta druhá správního řádu přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. S obsahem audiovizuálního záznamu se tedy žalobce mohl seznámit při nahlížení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí.

Skutečnost, že předmětný audiovizuální záznam byl správními orgány skutečně promítnut, je pak zjevná z obsahu spisu a napadených rozhodnutí, neboť skutkové zjištění, z něhož správní orgány vycházely, mohly logicky učinit právě jen z tohoto audiovizuálního záznamu, který také dále blíže hodnotily.

Neobstojí tedy ani argumentace žalobce, že mu není zřejmé, zda případně promítaný záznam promítal úředník, který ve věci rozhodoval nebo jiný (např. podjatý) úředník nebo dokonce „ne-úředník“. Ve vztahu k této argumentaci žalobce lze dále pro úplnost uvést z obsahu spisu následující. Podle § 15 odst. 2 správního řádu úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen „oprávněné úřední osoby“). Podle § 15 odst. 4 správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu. Ani v tomto ohledu správní orgán rozhodující v I. stupni zákon neporušil (viz záznam o oprávněných úředních osobách na č. l. 4 spisu). Nadto v daném případě bylo řízení zahájeno z moci úřední, a to podle § 46 odst. 1 správního řádu. Stalo se tak oznámením o zahájení správního řízení ze dne 22. 2. 2011, sp. zn. SPR-0595/11-8. Podle § 46 odst. 1 správního řádu oznámení o zahájení řízení z moci úřední musí mj. obsahovat jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Ustanovení § 46 odst. 1 je ve vztahu speciality k § 15 odst. 4 správního řádu (shodně Vedral, J. Správní řád. komentář, Praha, BOVA POLYGON 2012, s. 201). V oznámení byla jako osoba, která rozhoduje žalobcovu věc, uvedena Mgr. V. F., ředitelka odboru správních činností, což koresponduje se záznamem na č. l. 4 správního spisu (jde o úřední osobu oprávněnou pro celé řízení), která oznámení v souladu s § 46 odst. 1 správního řádu také podepsala. Mgr. V. F. pak jako oprávněná úřední osoba pro celé řízení (včetně rozhodování) v souladu s § 69 odst. 1 správního řádu rovněž ve věci rozhodla a podepsala rozhodnutí vydané v I. stupni. Skutečnost, že oznámení ze dne 22. 2. 2011 připravil (vyřídil) jako další oprávněná úřední osoba pro celé řízení (mimo rozhodnutí) dle záznamu na č. l. 4 správního spisu Mgr. D. P., není na závadu, neboť z § 15 odst. 2 správního řádu ani z jiného ustanovení správního řádu neplyne, že by v celém správním řízení musela figurovat pouze jedna oprávněná úřední osoba a že by nemohla existovat zastupitelnost, resp. rozdělení procesních

úkonů v jednom řízení mezi několik oprávněných úředních osob (pravidlem např. bývá, že rozhodnutí podepisují vedoucí zaměstnanci). Napadené rozhodnutí o rozkladu je pak podepsáno předsedou stěžovatele RNDr. I. N.

Ostatně žalobce si byl podle obsahu správního spisu nepochybně naprosto přesně vědom, kdo je již v řízení před správním orgánem I. stupně oprávněnou úřední osobou (oprávněnými úředními osobami), neboť již dne 24. 3. 2011 do správního spisu nahlížel a byla mu (resp. jeho zaměstnanci Mgr. P. K., právníkovi, který jménem žalobce jednal i v řízení před městským soudem a jedná jeho jménem i v tomto řízení o kasační stížnosti) vydána kopie č. 1. 4 správního spisu, tj. právě výše uvedeného záznamu o oprávněných úředních osobách. Argumentace žalobce se proto jeví jako účelová.

Závěrem je opět vhodné zdůraznit, že mezi stranami není sporné, že součástí pořadu TV Prima „Soukromá dramata,“ odvysílaném dne 4. 1. 2011, byl záběr na výpis z obchodního rejstříku obsahující čitelná rodná čísla L. D. a N. M. Z uvedeného tedy také plyne, že jen na základě skutečnosti, že o provedení předmětného audiovizuálního záznamu k důkazu nebyl sepsán protokol (resp. učiněn záznam do spisu), by i bez ohledu na výše uvedené ani nemohlo dojít ke zkrácení práv žalobce, které by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť žalobci byl obsah tohoto pořadu pořízeného z jeho webových stránek nepochybně znám a existenci dotčeného záběru také sám potvrzuje.

V. Závěr a náklady řízení

Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm krajský soud rozhodne vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu